

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή ΙΕ' Λουκά – Α' Τιμ. 4,9-15 (31/1/2016)

Ο Κληρικός υπόδειγμα των πιστών

Στις λεγόμενες «Ποιμαντικές» επιστολές του, αγαπητοί μου αδελφοί, ο Απόστολος Παύλος συμβουλεύει τους Ποιμένες των Εκκλησιών που ιδρύει κατά τόπους, πάνω στα ζητήματα που αφορούν στην διακονία του λαού του Θεού και στην οργάνωση του εκκλησιαστικού έργου. Ανάλογες ποιμαντικές συμβουλές απευθύνει στον μαθητή του Τιμόθεο, τις οποίες ακούσαμε στο σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα. Ο Παύλος καλεί τον Τιμόθεο να γίνει υπόδειγμα των πιστών, με τον λόγο, την συμπεριφορά, την αγάπη, την πνευματική ζωή, την πίστη και την αγιότητα του βίου του. Του επισημαίνει δηλ. την τεράστια ευθύνη που έχει έναντι του ποιμνίου, που αφορά στην ζωή του μέσα στην Εκκλησία και στην προοπτική της σωτηρίας του.

Οι Αποστολικές αυτές συμβουλές αφορούν, ασφαλώς, τους κληρικούς όλων των βαθμίδων και όλων των εποχών, γι' αυτό καλό είναι να σταθούμε λίγο παραπάνω στο περιεχόμενό τους, αποσκοπώντας στην εξαγωγή χρήσιμων συμπερασμάτων για όλους.

Ο τρόπος που ομιλεί και συμπεριφέρεται ο Κληρικός είναι ένα πεδίο αγώνος στο οποίο οφείλει να αγωνίζεται διαρκώς. Δεδομένης της υπεροχικής θέσης του μέσα στην Εκκλησία, όλα τα βλέμματα είναι στραμμένα πάνω του. Ο λαός μας αναζητεί στο πρόσωπό του τον γλυκομίλητο πατέρα, τον άνθρωπο που, τόσο η ιδιωτική, όσο και η δημόσια εικόνα και συμπεριφορά του, θα εκπέμπουν και θα διαλαλούν την παρουσία του Χριστού. Σε αντίθετη περίπτωση, είναι πολύ μεγάλος ο κίνδυνος του σκανδαλισμού και της απαξίωσης του ιερατικού αξιώματος, γεγονός που, δυστυχώς, συμβαίνει συχνά στην εποχή μας, λόγω απρόσεκτων και επιπόλαιων ιερατικών συμπεριφορών.

Ο Παύλος ζητεί ο Κληρικός να είναι υπόδειγμα αγάπης και προς τον Θεό και προς τον άνθρωπο. Η αγάπη πρέπει να ξεπερνά τα όρια της θεωρητικής διδασκαλίας και να γίνεται τρόπος ζωής και μίμησης του Ιησού Χριστού. Ο Ποιμένας οφείλει να βλέπει στα πρόσωπα τον άνθρωπον τον ίδιο τον Χριστό, αρνούμενος τον πειρασμό των διακρίσεων, που δυστυχώς καταλαμβάνει τις συνειδήσεις των ανθρώπων στις μέρες μας, ενίοτε και των Χριστιανών. Ο κάθε άνθρωπος, ανεξαρτήτως του βαθμού της ευσεβείας του, της καταγωγής, της θρησκευτικής του πίστης, της Παιδείας του, είναι η ζωντανή εικόνα του Χριστού στον κόσμο, προς τον οποίο ο Κληρικός υποχρεούται να εργάζεται με πληθωρική αγάπη, προσπαθώντας να θεραπεύσει κάθε του ανάγκη, ψυχική πρωτίστως και υλική, στο μέτρο

του δυνατού. Η αδιαφορία, η επιλεκτική προσφορά της αγάπης ή ο περιορισμός της στη σφαίρα της θεωρίας και του ιδεολογήματος, καθιστούν τον Ποιμένα ανεπαρκή.

Ιδιαίτερη βαρύτητα, όμως, ο Απόστολος Παύλος δείχνει για την καλλιέργεια της πνευματικής ζωής του Κληρικού, η οποία δεν έχει άλλο τέλος, παρά την ώρα του θανάτου του. Η πνευματική ζωή του κληρικού δεν είναι ξέχωρη από την πνευματική ζωή κάθε πιστού μέσα στην Εκκλησία. Στο πρόσωπο του κληρικού, όμως, λαμβάνει έναν πιο απαιτητικό και οντολογικό χαρακτήρα, καθώς ο κληρικός καθίσταται οδηγός, πρότυπο και υπόδειγμα ζωής για όλους όσοι αγωνίζονται στο στάδιο της πνευματικής ζωής. Η πνευματική ζωή δεν έχει σχέση με την επιφανειακή ή συγκυριακή θρησκευτικότητα, που εξαντλείται στην εκπλήρωση συγκεκριμένων θρησκευτικών τύπων και διατάξεων. Δεν ασχολείται με το τι κάνουν οι άλλοι στον εκκλησιαστικό ή και στον καθημερινό τους βίο, δεν στέκεται απέναντί τους επικριτικά ή ελεγκτικά, αλλά είναι εσωστρεφής, προσωπική, αποσκοπεί στην καλλιέργεια του έσω ανθρώπου και διακρίνεται από αυτοκριτική και αυτοελεγκτική διάθεση.

Τέλος, ο Απόστολος των Εθνών επισημαίνει, ως βασικό ιδίωμα του καλού Ποιμένος, την αγιότητα του βίου του. Η αγιότητα οφείλει να είναι σκοπός ζωής. Δεν επιτυγχάνεται άπαξ, αλλά είναι καρπός συνεχούς αγώνα στο πεδίο της προσευχής, της τήρησης των Θείων εντολών, της λειτουργικής συνέπειας, της συνεχούς μετανοίας, της θυσιαστικής προσφοράς προς τον κάθε άνθρωπο. Ο Κληρικός που δεν αγωνιά και δεν εργάζεται για τον προσωπικό του αγιασμό δε μπορεί να λειτουργήσει ως πρότυπο για το ποίμνιό του, για του οποίου τον αγιασμό, επίσης, είναι υπεύθυνος.

Αδελφοί μου, έχοντας ακούσει τα παραπάνω μην επιχειρήσετε να τα εντοπίσετε στους ποιμένες της ενορίας ή της Επισκοπής σας, γιατί η επιχείρηση αυτή θα έχει δύο καταστροφικά αποτελέσματα, για εκείνους, κυρίως, που είναι χαλαροί στην πίστη και πνευματικώς επιπόλαιοι: το πρώτο είναι ο κίνδυνος αμνήστευσης της δικής τους πνευματικής ανεπάρκειας, των δικών τους οφειλών έναντι του Θεού. Το δεύτερο είναι ο κίνδυνος της ιεροκατηγορίας και της συκοφαντίας, καθότι συχνά άλλα συμβαίνουν και άλλα φαίνεται ότι συμβαίνουν. Ας μη λησμονηθεί, επίσης, ποτέ, ότι οι προτροπές του Αποστόλου Παύλου μας αφορούν όλους, τελικά, και όχι μόνο τους Ποιμένες. Όλοι μας οφείλουμε να καλλιεργούμε την πνευματική μας ζωή, ως Χριστιανοί να γινόμαστε διαρκώς τύπος Ιησού Χριστού για τους εκτός της Εκκλησίας συνανθρώπους μας, οφείλουμε να εργαζόμαστε για τον προσωπικό μας αγιασμό. Ας ενεργούμε, λοιπόν, κατ' αυτόν τον τρόπο για τον εαυτό μας και να είμαστε βέβαιοι ότι θα συμβάλουμε τα μέγιστα στην βελτίωση και στην πνευματική πρόοδο και των Ποιμένων μας. Μέσα στην Εκκλησία δεν ζούμε αυτόνομα, ζούμε όλοι

μαζί και επηρεάζουμε ο ένας τον άλλον, είτε θετικά, είτε αρνητικά.
Αυτά να έχουμε κατά νου, ούτως ώστε η πρόοδός μας να είναι φανερή
σε όλα. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.